

FAULES DE SEMPRES I ALTRES CONTES D'ANIMALS

M. CARME BERNAL i CARME RUBIO (ed.)

LAURA REIXACH (il·lustr.)

EUMO EDITORIAL

Índex

1 La cua del ratolí	
Adaptació d'una llegenda sarda	7
2 El lleó i l'home	
Adaptació d'una faula búlgara	21
3 El llop que es pensava que la lluna era un formatge	
Adaptació d'una faula castellana	37
4 Els dos ànecs i el gripau	
Versió lliure de la faula de La Fontaine «La tortuga i els dos ànecs»	47
5 L'ós que es va clavar un osset a la gola	
Adaptació d'una faula búlgara	61
6 El paó i la deessa Juno	
Adaptació d'una faula de Fedre també versionada per La Fontaine	77
7 La formiga eixerida	
Adaptació d'una faula búlgara	87
8 La gallina seca	
Adaptació d'una faula italiana	101
9 La guineu i el pardal	
Adaptació d'una faula búlgara	119

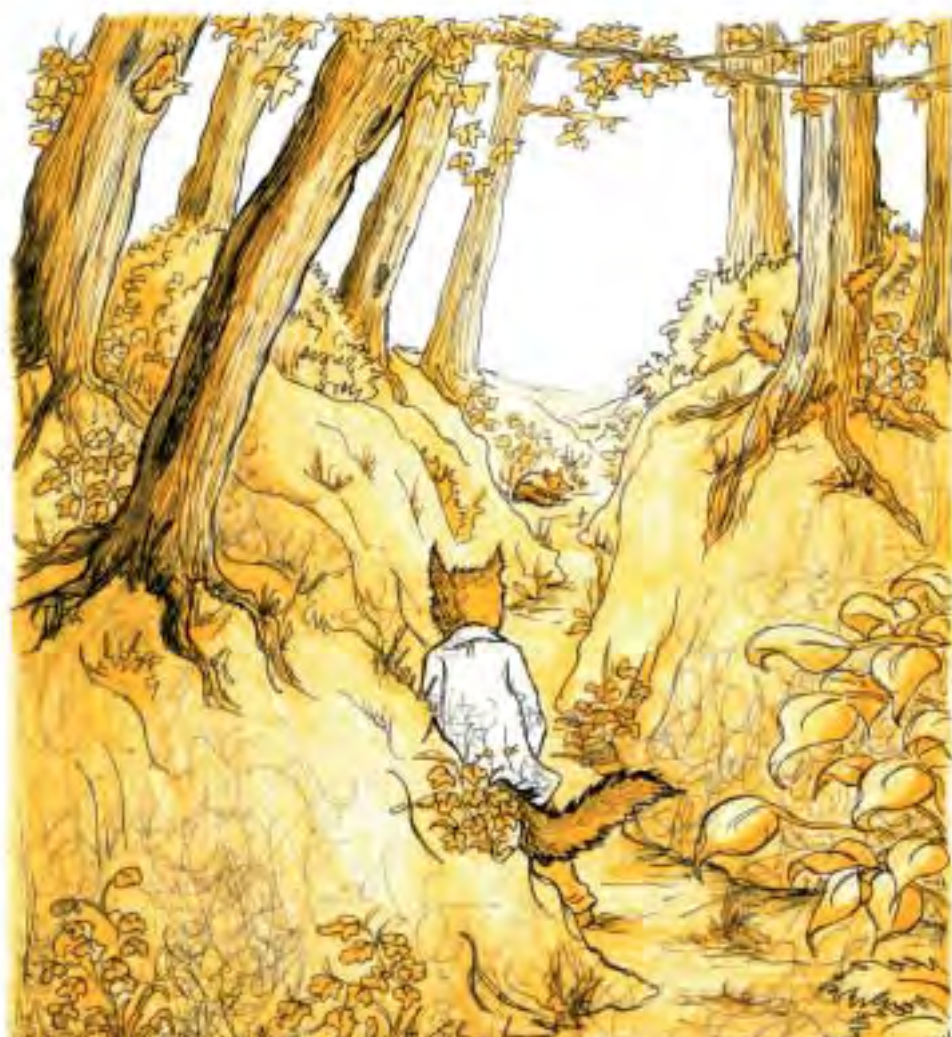
3

**El llop que es
pensava que
la lluna
era un
formatge**

Els llops tenen una característica, i és que són molt astuts, és a dir, aconseguen el que volen fent trampes o atacant per sorpresa. Ara bé, què passa si un llop es troba pel camí una guineu, que és tan o més llesta que ell?

Heu sentit mai a dir «és una guilla» quan es parla d'una persona malintencionada i que utilitza males arts per aconseguir el que vol? Doncs bé, en aquesta història d'animals descobrireu el perquè d'aquesta expressió. I també veureu en aquesta faula quin animal —el llop o la guineu— se'n surt més bé del problema de la gana i se salva d'un engany i d'una mort segura.

Vet aquí que una vegada hi havia un pobre llop que tenia molta gana. Feia dies que no trobava cap animal per caçar. Però una nit d'estiu, al bosc, després de passar hores i hores intentant atrapar alguna bèstia per omplir l'estómac, tot d'una va veure una guineu. S'hi va acostar a poc a poc mirant de no fer soroll. La pobra guineu estava estirada sota uns arbustos, tenia la llengua fora i panteixava com si estigués molt acalorada.

El llop es va plantar al seu davant i li va dir amablement:

—Hola, senyora guineu. Es pot saber què hi fas aquí a aquestes hores? No hauries d'estar caçant gallines i xais per les cases de pagès?

—Bona nit, senyor llop —va contestar la guineu també amb educació i sense sorprendre's—, doncs mira, trobo que fa una calor espantosa avui, i estic tan cansada que no tinc ni esma de caçar.

El llop tenia tanta gana que la panxa li feia mal. Havia passat una setmana sense menjar carn, així és que ja s'anava a tirar al damunt de la guineu. Però com que no li agradaven les males maneres, abans va voler deixar clares les intencions:

—Ho sento, senyora guineu. Ja no en passaràs més de calor, perquè ara mateix se't menjaré tota sencera. Et demano disculpes, però és que fa dies que no puc caçar res i estic mig mort. Un altre dia t'hauria perdonat la vida i t'hauria deixat reposar tranquil·la sota aquests arbustos.

La guineu era una bèstia molt múrria, havia voltat per molts boscos i se les sabia totes. A més, coneixia molt bé els llops i pensava que en el fons eren uns babaus acabats. Davant del perill, no va perdre la calma ni es va atabalar gens, i per això va dir:

—Que no veus, amic llop, que estic seca com un bacallà i no et faré gaire profit? Més val que t'avisis abans que em clavis la primera queixalada: trobaràs tants ossos que d'aquí a una estona tornaràs a tenir la mateixa gana que tens ara.

Quan el llop va sentir aquelles paraules, se li va escapar el riure per sota el nas. Ell també tenia molta experiència perquè havia voltat per molts boscos i muntanyes. Sabia tantes coses de les guineus que n'hauria pogut escriure un llibre. Com que no volia que la guilla li prengués el pèl, li va voler deixar les coses clares:

—Ah sí, bona amiga? Doncs ben grassoneta que estaves l'any passat quan vaig venir a caçar en aquest bosc. Feies molt de goig, tu! Se't veia corrent amunt i avall amb el pèl lluent i fi, movent la cua cap aquí i cap allà i ensumant tota contenta.

—Sí, tens raó, amic llop —va afegir la guineu—. Però és que l'any passat les coses m'anaven molt bé i estava ben alimentada. En canvi ara el que menjo no em fa gaire profit, perquè tinc quatre cries que mamen tot el dia i tot el menjar se me'n va en la llet que els dono. I vet aquí que estic seca com una escombra, ja ho veus.

Però el llop no se l'escoltava. Ell, pobre, només volia menjar-se aquella guineu tant sí com no perquè tenia una gana que no s'hi veia. I quan ja estava a punt de clavar la primera queixalada, la guineu li va dir:

—Un moment, company llop. Abans no se'm mengis et vull fer una proposta. Sé d'un pagès que té un pou ple de formatges. Si m'hi acompanyes, veuràs que tinc raó i et prometo que podràs atipar-te de valent. Jo mateixa t'ajudaré a treure'ls del pou perquè, de fet, no costa gaire, és la cosa més fàcil del món. No ens cansarem pas per arribar-hi, perquè és aquí, a tocar.

—Ah, doncs mira, no és pas una mala idea! —va afegir el llop després de rumiar-hi una mica—. I a més, si és a prop, millor, perquè amb l'estómac tan buit no em queden forces per caminar.

I tots dos van començar a fer camí. Al cap de deu minuts van arribar a una casa que hi havia al mig d'un camp de patates. Van saltar la tanca mirant que el pagès no els veiés i van anar fins al pou, que era al costat de l'hort. La guineu i el llop es van acostar al brocal. Efectivament, la lluna es reflectia dins l'aigua del pou de manera que semblava un formatge molt gros. Llavors la guineu va dir:

—Amic llop, fixa't quin formatge! Mira-te'l bé, si n'és de gros! En tindrem prou per atipar-nos tots dos de valent. I potser ens en sobrarà per demà i tot. Si et sembla bé, ens l'anirem a menjar a sota els arbustos on m'has trobat, allà mateix hi tinc les meves cries que m'estaran esperant per mamar.

El llop es va abocar al pou i, veient-hi reflectida la lluna plena, es va pensar que era un formatge molt gros. Però com que no es fiava gens ni mica de la guineu, va dir:

—Ui sí, quin formatge! Molt bé, amiga meva, tenies raó. Però ara ja podries baixar a buscar-lo tu mateixa que coneixes el camí. Estic cansat i no em veig amb cor de baixar fent força amb les potes.

Lavors la guineu va fer un salt i es va ficar dins d'una de les dues galledes que servien per treure aigua del pou. No cal dir que amb el pes de l'animal la galleda va baixar de cop fins al fons del pou. Aleshores, la guilla va cridar ben fort:

—Amic lloooooop, aquest formatge és tan gros que no el podré pas treure tota sola. Em sembla que és millor que baixis a ajudar-me perquè tu tens més força i el podràs portar més bé.

—Però com vols que baixi? —va contestar el llop—. Jo aquestes coses no les he fet mai i em fan una mica de respecte.

—Vinga... no siguis babau, amic meu —va respondre la guineu—. Fica't dins l'altra galleda, com he fet jo, i ja veuràs com baixaràs en un moment. És d'allò més fàcil.

I així va ser. Tan bon punt el llop es va posar dins l'altra galleda, com que pesava més que la guineu, se'n va anar de dret a baix. I és clar, la galleda de la guineu, com que pesava menys, va pujar ràpidament amunt. Llavors el llop es va quedar a dins buscant el formatge, mentre la guineu se n'anava corrents cammes ajudeu-me a trobar els seus cadellats per donar-los de mamar.

I conte contat, conte acabat. I el llop encara deu ser dins el pou buscant el formatge, si no s'ha mort de fred, de gana o de totes dues coses alhora.

La gana afina la ment
i fa moltes meravelles.
Ho heu vist ara fa un moment
en l'enginy d'aquesta guilla,
que fa creure a tot un llop
que es podrà menjar el formatge
que imagina al fons d'un pou.